

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

∞ Âşık Veysel ∞ Âşık Kara Mehmet ∞ Muzaffer Uslu ∞ Şükrü Ünal
∞ Tacettin Şimşek ∞ M. Nihat Malkoç ∞ Ali Rıza Kaşıkçı ∞ Musa Serin
∞ Halit Yıldırım ∞ Dursun Yeşil ∞ Hilmi Kınalı ∞ Mehmet Pektaş
Leyla Yıldırım (Leylican) ∞ Hacı Musa Tuncer ∞ Mehmet Aluç
∞ Niyazi Karabulut ∞ Osman Gazi Turaç ∞ Tayyib Atmaca

37. Sayı Mart 2021

❖ Aşık Veysel

Aldanma

Aldanma cahilin kuru lafına,
Kültürsüz insanın külü yalandır.
Hükmetse dünyanın her tarafına,
Arzusu hedefi yolu yalandır.

Kar suyundan süzen çeşme göl olmaz,
Gül dikende biter diken gül olmaz,
Vız vız eden her sineğin bal'olmaz,
Peteksiz arının balı yalandır.

İnsan bir deryadır ilimle mahir,
İlimsiz insanın şöhreti zahir,
Cahilden iyilik beklenmez ahir,
İşlediği amel hâli yalandır.

Cahil okur amma âlim olamaz,
Kâmillik ilmini herkes bilemez,
Veysel bu sözlerin halka yaramaz,
Sonra sana derler deli yalandır.

❖ Âşık Kara Mehmet

Azaldı

Beşi bulan insan on daha arar
Kanaat kalmadı şükür azaldı
Rezalet seyrettik sabaha kadar
Gayrı tembelleştik zikir azaldı

Gidişi nereye perişan göçün
Kimse kabul etmez var dense suçun
Asmışlar duvara göstermek için
Hakk'ın kitabını okur azaldı

Kâmiller düşünüp içi yanıyor
Anlamaz cahiller şaka sanıyor
Şimdi başka başka isim konuyor
Ali Ayşe Ahmet Bekir azaldı

Töremiz bozuldu bağlandık dışa
Yaşa derler nasıl yaşarsan yaşa
Kötülük düşünür kardaş kardaşa
İyilik isteyen fikir azaldı

Bilmem Kara Mehmet halimiz n'olur
Bir gün beklenmeyen başa iş gelir
Ya sigara alır ya içki alır
Sadaka verecek fakir azaldı

A ş ı k k a r a

Hayâli Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı ❖ *Tayyib Almaca* **Yönetmen** ❖ *Mehmet Pektaş*

Set Amiri ❖ *Halit Yıldırım Afiş* ❖ *Yasin Mortaş*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*
0535 391 92 50 Dükân *www.acikakara.com* e-mektup: *acikakaradergi@gmail.com*

37. Sayı Mart 2021 ISSN-0106417 (edergi)

❖ Muzaffer Uslu

Yağmur Yağarsa

Çıldırabilirim sevinçten belki,
Nasıl “Gelmem.” derim, şimdi ararsa?
Düzelir mi hava acep bilmem ki,
Ben nasıl giderim, yağmur yağarsa?

Pardösü eskimiş, şemsiye kırık;
Beş yıldır giydiğim bir kötü çarık;
Radyo da söyledi, hava bir buruk;
Ben nasıl giderim, yağmur yağarsa?

Gözümü bir açsam; eşikten girsem.
O güzel yüzünü bir daha görsem.
Param da yetmez ki taksi çevirsem.
Ben nasıl giderim, yağmur yağarsa?

Ya bir hayırsever götürse beleş;
Ya bulutlar gitse; şakısa güneş;
Şimdiden içime düştü bir ateş;
Ben nasıl giderim yağmur yağarsa?

Bir parça mutluluk endişem, çabam,
Bir şey bırakmadı rahmetli babam,
Ne bisikletim var, ne bir arabam,
Ben nasıl giderim yağmur yağarsa?

Yokuş-düzlük derken yolda kalmak var,
Terleyip, soğuyup hasta olmak var,
Çamurlara basmak, suya dalmak var,
Ben nasıl giderim, yağmur yağarsa?

Razıydım; düşseydi lapa lapa kar,
İlkbahar, yaz tamam; ah şu sonbahar!
Bilmem, bu mevsimin ne lüzumu var?
Ben nasıl giderim, yağmur yağarsa?

Bu dal, bir rüzgârla kırılmaz elbet,
Yolu göze alan, yorulmaz elbet,
Âşıklara Bağdat sorulmaz elbet,
Ben nasıl giderim yağmur yağarsa?

Ne kahra düşerim ne nedamete;
Severek girerim onca zahmete,
“Amenna” derim de düşen rahmete,
Ben nasıl giderim yağmur yağarsa?

❖ Şükrü Ünal

Taşname

Hayali Beyefendiye'ye

Bu kervan ebedi seni taşımaz
İnersin üç durak öte, beride
Bir baksana kimler kaldı geride
Yazın sıcağında ya zemheride
Bu kervan ebedi seni taşımaz

Son lokma takıldı kaldı boğazda
Ne devranlar gördün yalan dünyada
Aya bile gittin geçen rüyada
Uyanınca başladın ya feryada
Son lokma takıldı kaldı boğazda

Bir makamın vardı yüksek mi yüksek
Bir garip yanına yaklaşamazdı
Boynuna sarılıp koklaşamazdı
O hazreti (!) nefsin azdıkça azdı
Bir makamın vardı yüksek mi yüksek

Etrafında dönen fırıldak hani
Kimi sepet, paket ile gelirdi
Düşüğünü gören dünden delirdi
Sende ise gariplikler belirdi
Etrafında dönen fırıldak hani

Burnun Kafdağı'ndan öte aşmıştı
Gözlerin kimseyi görmüyor idi
Etrafın hal hatır sormuyor idi
Araban her yerde durmuyor idi
Burnun Kafdağı'ndan öte aşmıştı

Üniversiteler pâyeler verdi
Zannettin kendini ilim sahibi
Hâlbuki dün üç beş kilim sahibi
Sen ki macera ve filim sahibi
Üniversiteler pâyeler verdi

Makara boşandı bak filim koptu
Her şeyin mutlaka bir sonu vardır
Yediklerin ancak rızkın kadardır
Son durak herkese mutlak mezardır
Makara boşandı bak filim koptu

❖ Tacettin Şimşek

Cennette İmza Günü

Rapor az önce ulaştı eline:

“Sayın yazar! Son kitabınızın satış rakamlarını arz ediyoruz: Sekiz yüz elli milyar, yedi yüz yirmi beş milyon, dört yüz otuz iki bin, altı yüz kırk sekiz...”

Allah Allah!

Satışa bak! Üstelik bu bir hikâye kitabı... Dile kolay! Fani dünyanın fani yayınevleri, neyi kaçırdığınızı anladınız mı şimdi?

Faraş Yayınevinin editörü, nasılmış? “Efendim, yazdıklarınız yayınevimizin konseptine uygun değil”miş! Konseptinizi sevsinler sizin e mi? Alın size konsept! Kötü komşu insanı ev sahibi yaparmış. Bakın, kendi yayınevini kurdu adam. Kendi matbaası var artık. Hem de dakikada bir milyon kitap basan bir matbaa. Siz, bin kitap için nazlandınız. Basılacak kitabınız mı var, getirin, bassın şimdi.

Cüce Kitaplığı, kitabını basmak için kucak dolusu para istemişti. Buyurun! Baskı bedava, kitap bedava...

Hey gidi Türkiye'nin en büyük on yayınevi! Alfabetik sırayla Çan, Fay, Kasis, Kuş Bankası, Marazi, Sıyrıntı, Sirtaki, Soğan Kitap, Topu Parodi, Yalıtışım... Sözüm hepimize!

İlle de cennete gitmek istiyordu yaşlı yazar. En büyük hayali, kitaplarını yayımlayabilmektir. Elli kitabı vardı yayıma hazır. Hiçbirini bastıramamıştı. Yayınevleri “Şimdi git, meşhur ol, sonra gel!” diyorlardı. Hiçbir şey anlamıyordu. Şimdi neden gidiyordu, sonra neden gelecekti? Gelince ne olacaktı? Öğrenmesi biraz zaman aldı.

O da koltuğunun altında dosyalarla kapı kapı doluştuktan vazgeçip hayallerini cennete erteledi. İyi ki öyle yaptı.

Dünyada bir kitabı basılsa kaç tane satılırdı ki? Elli, yüz, bilemedin yüz elli. Kitap satın alanlar da kessen okumazlardı. Okuyormuş gibi yaparlardı. “Mış gibi yapmak”ta üstlerine yoktu. İmitasyon aktivistleri!

Cennette öyle mi? Düşünsenize! Hazreti Âdem'den kıyamete kadar gelen milyarlarca insan... Hepsi potansiyel okuyucu. Hem de gerçek okuyucu.

Vay canına! Hikâye kitabının tirajına bak!

Sekiz yüz elli milyar, yedi yüz yirmi beş milyon, dört yüz otuz iki bin, altı yüz kırk sekiz...

Masal kitabı bütün çocukların elindeydi. “Vildan” deniyordu onlara. Cennet çocuklarıydı onlar. Bayılmışlardı yazdığı masallara. Keşke dünyadaki çocuklar da okuyabilselerdi.

Sadece insanlar mı? Rıdvan da okuyordu kitaplarını,

huriler de... Hatta nereden duydukları zebaniler de sipariş vermişlerdi. Tabii Malik'in Rıdvan'la olan dostluğu, karşı mahalledekilerin kitaba ulaşmasını bir hayli kolaylaştırmıştı.

Genç yazar (Cennetteydi, otuz üç yaşındaydı ve genç sayılırdı artık.) büyük hayallerinden birini daha gerçekleştirmişti. Heyecandan hâlâ eli ayağı titriyordu. Hatırladıkça kalbi kamaşıyordu. Yunus Emre'ye kitap imzalamış; Divan'ını imzalatmıştı.

Yunus, Firdevs cennetinin orta yerinde kendi köşkünden bin kat daha büyük ve ihtişamlı bir köşkte oturuyordu.

Gidip elini öpmüş, mahcup mahcup kitabını uzatmıştı. Yunus iltifat etmişti: “Gel bakalım, yazar!” demişti. “Namını çok duyduk. Sen şu meşhur gülmece yazarı değil misin?”

“Es... estağ... fur... furullah, ustam!” diyebilmişti.

Yunus tarafından tanınmak ne büyük devletti. O dünyadaki primitiflerin bu sahneyi görmesini çok isterdi.

“Ustam” demekle ayıp mı etmişti acaba? Dünyadan kalma bir alışkanlıktı. “Üstadım” mı demeliydi yoksa? Yunus Emre'ye nasıl hitap edilirdi ki? Doğrusu daha önce hiç düşünmemişti.

Yunus, “Mizah iyidir.” demişti söz arasında. “İnsanları sadaka vermeye çağırır. Gaye yüzlerde bir tebessüm uyandırmaktır. Bizim cephedeki şathiyeler de bunun içindir. Fakir ‘Sırat kıldan incedir / Kılıçtan keskincedir / Varıp anın üstüne / Evler yapasım gelir’ demişti, bilirsiniz. Kaygusuz kardeşim daha da ileri gidip ‘Kıldan köprü yaptırmışsın / Gelsin kulum geçsin deyu / Hele biz şöyle duralım / Yiğit isen geç a Tanrı’ mısralarıyla seslenmişti Allah’a. Azmi kardeşim ‘Bir iken bin ettin kendi adını / Görmedim sen gibi iş üstadını / Yeşertirsin kurutursun odunu / Sen bahçıvan mısın ormancı mısın?’ diye sormuştu. Edip Harabî kardeşim ‘Yok iken Âdem’le Havva âlemde / Hak ile Hak idik sırr-ı müphemde / Bir gececik mihman kaldık Meryem’de / Hazret-i İsa’nın öz babasıyız’ diye tanıtmıştı kendini. Hepsi aynı kapıya çıkıyor. İlahi lütuf insanı şımartıyor biraz.”

Şathiyeden söz açılınca dünyada iken aklını çok kuralayan şiiri sormuştu Yunus Emre'ye:

“Ustam, hani o ‘Çıktım erik dalına, anda yedim üzümü’ diye başlayan bir şiiriniz var ya... Erik ağacına çıkıp nasıl üzüm yediniz? Hep merak ettim. Sonra bostanın sahibi gelip ‘Cevizimi neden yiyor sun?’ diye sizi azarlayınca kafam iyice karıştı. Ma-

tematiğim fena değildi; türevi, integrali bilirdim, üç bilinmeyenli denklemlerde zorlanmazdım. Ama sizin denkleminizi çözemedim.”

Yunus gülümsemiş,
“Hangi anlamını istiyorsun?” diye sormuştu.
“Oradakini mi, buradakini mi?”

Şaşırmıştı. Anlam orada farklı, burada farklı nasıl oluyordu ki?

Yakından uzağa ilkesini düşünüp “buradakini” demişti.

“Bak şu erik ağacına!” demişti Yunus. O da bakmıştı.

“Üzüm istiyorum!” de şimdi.

Cümle daha bitmeden erik ağacının dalı eğilmiş, uzanmış, üzerindeki üzümleri Yunus’a ve misafiri-ne ikram etmişti.

Anlamıştı. Yunus bir başka boyuttan sesleniyordu. Dünyadaki anlamını sormadı. İzin isteyip ayrıldı Yunus’un yanından.

Sonra Fuzulî’yi, Galibî’i, Âkifî’i ziyaret etmiş, onlara da birer imzalı kitap sunmuştu. Üç şairden de iltifat görmüştü. Elinde şairinden imzalı Leyla vü Mecnun’u, Hüsn ü Aşk’ı ve Safahat’ı vardı şimdi. Daha ne isterdi?

Onlara “üstat” diye hitap etmişti. Onlar da “Estagfurullah, evlat!” demişlerdi, “burada hepimiz çırağız.”

Demek ki, Allah iki dünyayı dengeliyordu. Bir tarafta eksik olan öbür tarafta fazla oluyordu. Böylesi daha iyiydi tabii. İlahi adalete de çok uygundu.

Ebrulî bir gündü. (Ne demekse...) 700 bin dönüm arazi üzerine kurulu 7 katlı, 77+7 köşkünün bahçesinde, Van Gölü büyüklüğündeki havuzun kenarında oturmuş, sabah başladığı 700 sayfalık kitabı bitirmeye çalışıyordu. Altın tahtı üzerinde, incili yeşil kaftanı içinde padişah gibiydi.

Çocukları az ileride saklambaç oynuyordu. Annesiyle babası Tuba ağacının gölgesinde oturmuş eski günleri anıyor, birbirlerine şiirler okuyorlardı. Eşi, boy aynasının karşısında, dünyada ancak marka satan bir mağazanın vitrininde görebildiği, burada görünce dayanamayıp kırk tane edindiği altın sırmalı saltanat adlı giysinin otuz dokuzuncusunu deniyordu.

Genç yazar, kurduğu eğlenceli fiil cümlesinin sonuna nokta koymak üzereydi. O sırada Rıdvan yaklaştı:

“Efendim, Kerim diye biri sizi soruyor.”

Genç yazar heyecanla ayağa kalktı.

“Nerede şimdi?”

“Yedinci kapıda.”

“Ne duruyorsunuz, alın içeri!”

“Aman efendim, sorgusu tamamlanmamış daha.”

“Ben kefilim. Çağırın gelsin. Hem yedi kişilik kontenjanım yok mu benim?”

Rıdvan şaşırdı.

“Daha önce gelenler için bu kadar aceleci davranmamıştınız,” dedi.

“Ah, dedi genç yazar. Siz bilmezsiniz. O, benim dünyada aile dışından tek okuyucumdu. Ağabeyimdi. Bütün yazdıklarımı e-mektup olarak ona gönderirdim. O da hiç üşenmeden okur, düşüncelerini benimle paylaşırdı. Ona gönül borcum var.”

Sahi insan yetmiş yıllık ömrünün elli beş yılında durmadan yazar da şöyle beş tane sağlam okuyucusu olmaz mı? Olmaz tabii. Neden olmaz? Yazdıklarını yayımlayamazsa nasıl olsun? Yazar, okuyucuya nasıl ulaşacak? Bir yayıncısı olacak. Peki, bu yazarın bir yayıncısı oldu mu? Hayır! Her kapıdan “Meşhur değilsin.” diye geri çevrildi. “Git, imzanı büyüt, öyle gel!” dediler. Bu canına yandığım imza, höllük elemekle, aynalı beşiklerde belemekle, akşam sabah ninni söylemekle büyümüyor ki! Bir yerden başlamak lazım. O yer, neden sen olmuyorsun, cancağızım?

Amaaan! Geçmişe bakıp hayıflanmanın âlemi var mı şimdi? Bugünün keyfini çıkarmak lazım. En sadık okuyucusu ziyaretine geliyor.

Haksızlık etmeyelim. Kerim hariçten okuyucusuydu. Bir de dâhilî bir okuyucusu vardı ki, ona çok şey borçluymuştu. Kırk yıl kahrını çekmişti. Hayatıyla birlikte hayallerini, hayal kırıklıklarını bölüşmüştü. İlk okuyucusuydu üstelik. Aslına bakılırsa genç yazar, cennete biraz da eş durumundan gelmişti.

Beş saniye sonra Kerim yanındaydı. Selamlaştılar. O da genç bir adamdı artık. Yaşıttılar. Kucaklaştılar. Hoş beş, hâl hatır, birkaç hatıra derken Rıdvan, imza gününü hatırlattı.

Birlikte imza günü için köşkün bahçe kapısına yürüdüler. Aman Allah’ım! Tam bir izdihamdı. Şöyle böyle iki yüz elli milyar insan toplanmış, ellerinde kitaplarla imza için bekliyorlardı.

Buraya geleli yedi gün olmuştu daha ve bu yedinci imza günüydü.

Kerim,

“Hatırlıyor musun?” dedi. “Dünyadayken kıymetinin bilinmesi için ölmen lazım diyordum sana. Kastettiğim buydu işte.”

“Anladım, ağabey.” dedi.

Kerim, düzeltti yanlışını:

“Ağabey’ yok. Adımla hitap edebilirsin.”

“Peki, ağabey.” dedi ağız alışkanlığıyla.

Altın kalemını çıkardı.

Tek hamlede bütün kitapları imzaladı.

Kısa teşekkür konuşmasının ardından bütün okurlarına Türk kahvesi ikram etti.

❖ M. Nihat Malkoç

Ah Bu Düzen

Gül bahçelerine zakkum ekilir
Hürriyetin her gün beli bükülür
Fakirin benzinden kanı çekilir
Garibi, mazlumu ezen ezene

Yeni yetme oğlan, çoktur cakası
Bir araya gelmez iki yakası
Kulağında küpe, başta tokası
İçip diskolarda azan azana

Gözümün önünde bir nesil yanar
Bakıp da hâline yüreğim kanar
Çölleşti vahalar, kurudu pınar
Gayya kuyusunda yüzen yüzene

Ekmeğimi yer de hain yetişir
Evimin damında baykuş ötüşür
Gündüz içimizde, gece çatışır
Sağa sola kurşun dizen dizene

Ermeni soykırım der toprak ister
Rum, Kıbrıs'ımızdan her gün hak ister
Aslında cümlesi hep dayak ister
Türk'e kanlı ferman yazan yazana

Çeşme boşa akmış, kabım dolmamış
Haysiyet pazarda, iffet kalmamış
Gözümün yaşını kimse silmemiş
Üç günlük yetimi üzen üzene

Evlâdına göre yobazdır baba
Arayıp sormaz da hısım akraba
Sohbetten anlamaz kabadır kaba
Sorgusuz sualsiz kızan kızana

Bin yıllık kök salmış çınar kuruyor
İnsanlık yerinde sayıp duruyor
Böylesi kör hayat kalbi yoruyor
Her geçen gün masal düzen düzene

Kirli çamaşırlar dökülür bir bir
Hesap günü kalmaz kimsede kibir
Tenin ateşini alır da kabir
Münker'le Nekir'i süzen süzene

Hainler ülkeme kem gözle bakar
Ceddimin nefesi cihanı yakar
Bölünmez bu ülke, sel olup akar
Yurduma harita çizen çizene

Ecnebi kültürler zehir saçıyor
Evlât babasıyla rakı içiyor
Asalet firarda, vicdan göçüyor
Pervasızca uçkur çözen çözene

Yüreğim tarûmar, dinmiyor sızım
Kırıldı mızrabım, çalmıyor sazım
Üryan görürüm de, kızarır yüzüm
Her gün bir metresle gezen gezene

Mâziden kopardı neslimi çağlar
Nağmeler yabancı, bozuldu bağlar
Eşkiya yuvası, güzelim dağlar
Sinsice ülkeme sızan sızana

Halay unutuldu, tango revaçta
Kırk çeşit boya var buklemi saçta
Mefkûre yetişmez böyle kıraçta
Milletime mezar kazan kazana

Kurşunlar menzilde adres sormaz ki
Ahvali tasvire dilim varmaz ki
Bu rüyayı kimse hayra yormaz ki
Düzensiz düzenden bezen bezene

Hep umut besleyip düzelir dedin
Böyle cemiyette yaşamak çetin
Tek kişi kalsan da metin ol metin
Kurulu düzeni bozan bozana

• Ali Rıza Kaşıkçı

Türedi

Ahlâk sukut etti, edep tuş oldu
Yarısı karşı cins, baylar türedi
Adamlar azaldı, âlem puşt oldu
Tekerlek biçimli, beyler türedi...

Kimisi boğazda dine saldırır
Kimisi Taksim'de kazan kaldırır
Kimisi lobiden kasa doldurur
İtten daha beter, soyular türedi

Ey oğlum ey kızım, susarsan eğer
Zalimin bu zulmü göklere değer
O kutlu nesiller tükenmiş meğer
Sülalesi bozuk, boylar türedi

Homosu meydanda, puştı meydanda
Maskeler sonunda düştü meydanda
Hadsizler haddini aştı meydanda
Anasını tepen, taylar türedi

Kâbe'miz temizdir, ey necis itler
Korumaz sizleri o cansız putlar
Bizans bozuntusu, ey akli kıtlar!
Sizden de kırılğan faylar türedi.

Ey Rıza bozuldu, dünyanın çarkı
İlahi ölçüdür, Allah'tan korku!
Kalkınca ortadan cinsiyet farkı
Neydiği belirsiz, şeyler türedi!

• Musa Serin

Yayan Yapıldak

Damların üstünde "lo"yu çekerken
Bazen de düşerdik yayan yapıldak.
Ağarıp tan yeri kalkınca erken
Yollara düşerdik yayan yapıldak.

Namazdı, niyazdı alelacele
Kahvaltı tarlada geçerdi ele
Çeç olur türküler gelirdi dile
Tarlada coşardık yayan yapıldak

Erkenden yataktan kalkmazsan eğer
Bir şamar, bir tokat yüzüne değer
İştahla kazmalar otları döğer
Otlarla yaşardık yayan yapıldak.

Azığı görünce birden coşardık
Lapaya, pilava hemen düşerdik
Damla damla terle sanki pişerdik
Toprağı deşerdik yayan yapıldak.

Kazmaydı, çapaydı adı çilenin
Biberli bulamaç tadı çilenin
Bir tatlı hatıra yâdı çilenin
Sıcakta pişerdik yayan yapıldak.

Aydınlım dünlerin tatlı hayali
Çocuğun köylerde böyledir hali
Kapıda yoksulluk bükerken beli
Yine de koşardık yayan yapıldak.

❖ Halit Yıldırım

Nasreddin Hoca İz Peşinde

Şiir yarışmasının duyuruları yapılmıştı. Bir anda Selçuklu mülkünün dört bir yanından şiirler gelmeye başlamıştı. Bu arada yarışma ile ilgili olarak kulaktan kulağa bazı haberler doluyordu. Kimisi şimdiden yarışmanın galibelerini açıklıyordu bile. Kimine göre yarışmanın sonucu belliydi ve formalite icabı yarışma yapıyordu.

Bu iddialar Nasreddin Hoca'nın kulağına gelince Hoca bu duyular hakkında yerinde tahkikat yaptırmak amacıyla Cafer Efendi'yi tebdilikiyafet Nukud Efendi'nin yanına göndermişti.

Cafer Efendi kendisini taşralı bir şair olarak tanıttı Nukud Efendi'ye. Güya El-Aziz vilayetinden geliyordu ve adı da Rasim idi. Şiir müsabakasına katılacağını, ancak onunla görüşmeden bir şey yapmak istemediğini söyledi. Nukud Efendi karşısındaki genci iyice bir süzdükten sonra:

“Rasim Efendi, malumunuz her şairim diyen müsabakaya katılır amma ödülü içlerinden gerçekte bu işte istidadı olan ve güzel şeyler yazanlar kazanır. Siz kendinize güveniyor musunuz? Arabi mi, Farisi mi yoksa Türki mi yazıyorsunuz eş'arınızı?”

Cafer, sözü direk işin arka planına getirdi:

“Valla efendim, bir şeyler yazmasak da El-Aziz'den kalkıp yanınıza gelmedik. Elbette kalemimize güveniyoruz. Lakin bize dediler ki bu işlerde arkan olmazsa ağzınla kuş tutsan da bir şey kazanamazsın. Hem bu işler mesarifli işlerdir. Biz de madem mesariflidir, neyse diyeti elan öderiz dedik ve altınımızı akçemizi yanımıza alıp tedarikli geldik. Neyse günahımız çekeriz ceremeyi.”

Nukud Efendi bu cevval gence bir daha dikkatlice baktı. Gözlerindeki pırıltıyı fark etti. Evet, bu adamda iş vardı. Onu bir daha tartmaya karar verdi.

“Delikanlı bu işler o kadar da kolay olmuyor. Altı doldurulamayan bir rütbe, insanın başına taç olarak konulunca kayıp boynuna geçen bir tasmaya dönüşebilir hafazanallah. Kaleminiz kavi midir? Bir de haydi diyelim birinci oldunuz, neyine yarayacak bu mükafaat?”

Cafer ayağa kalktı ve bir tiyatrocü gibi ellerini açarak konuşmaya başladı.

“Düşünün bir kere payitahtta tertip edilen bir müsabakada koca Memalik-i Selçukiyye şuarası arasından taşradan bir yağız delikanlı çıkıp birinci olacak. Tüm cerideler ve mecmualar sizden bahsedecek. Tüm üdeba meclislerinde adınız konuşulacak. Mektep ve medreselerde cümle ta-

lebe sizin bir beytinizi terennüm edecek. Belki Sultan bile duyacak medhinizi zat-ı şahanenin ilgisini çekeceksiniz, huzura kabul edileceksiniz. Eş'arınızı zat-ı devlete irad edeceksiniz. O da sizi hediyelere boğacak, onun sevgisine mazhar olacaksınız. Bunlar az şey değil. Bugün bu mertebeyi elde eden elbette tarihte de yerini alır ve isminiz kadim üdeba arasına yazılır.”

Nukud Efendi onun hırsı ve hayali karşısında hayran kalmıştı. Tam da aradığı tipti.

“Genç adam işin farkında olmanız beni bir hayli heyecanlandırdı. Bu kadar önemli bir payeyi elde etmek için sanki her türlü fedakârlığa hazır gibisiniz.”

Cafer, rolünü iyi oynamanın semeresini görmeye başlamıştı. Hiç bozuntuya vermeden devam etti:

“Hiç şüpheniz olmasın efendim. Derler ki ‘kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez.’ Ben de böyle düşünüyorum. İşin ucunda Zat-ı devletin atıye ve ihsanları, üdeba meclislerinde arz-ı endam etmek, mecmualarda serşair veya sermuaharrir olmak az şey mi?”

Nukud Efendi tam istediği kıvama gelen gence bir daha baktı. Tam da aradığı kazın tekiydi. Yolunması bir zaruret, hatta furuz-ı ictimaiyye ve iktisadiyyeden bir şart idi.

“Madem bu kadar heveslisiniz bu işe, müsabakaya katılacağınız şiiriniz yanınızdaysa bir bakalım.”

Cafer Efendi hemen cebinden bir kâğıt çıkardı ve Nukud Efendi'ye uzattı. Nukud Efendi şiiri okudu. Sonra yüzünü buruşturup geri verdi. Cafer hemen sordu:

“Hayırdır efendi, yüzünüz düştü, beğenmediniz mi?”

Nukud Efendi yine asık bir suratla:

“Evlad biz “deruni aşk” yazmıştık şartnameye. Bu şiir dağa, bağa, ota, çöpe, dereye, kurda kuşa yazılmış bir tabiat şiiri. Bununla olmaz.” dedi.

Cafer durur mu? Hemen itiraz etti.

“Olur mu efendi, bu da tabiat aşkını anlatıyor. Aşk, aşk olduktan sonra ister beşeri olur, ister ulvi, ister tabiat, ister nebatat, ister hayvanat... Aşk, aşktır.”

Nukud Efendi'nin amacı ortamı kızıştırmaktı. Yine olmaz anlamında başını salladı.

“Bunu heyet-i mümeyyizeye kabul ettirmek çok zor iş. Bir de...” dedi ve yüzünü pencereye çevirip sustu.

Cafer merakla sordu:

“Bir de...si nedir aga? Adamı çatlatma, söyle de bilelim.”

Nukud Efendi, bu defa başındaki kavuğu çıkarıp başını kaşımaya başladı.

“Bir de elyevm şuara-i nisaya karşı bir rağbet var. Heyet-i mümeyyize bir kadını birinci seçebilir.”

Cafer bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti. Sonra aklına bir fikir gelmiş olacak ki hemen atıldı.

“Kolayı var, öyle birisini de ikinci yaparsınız, olur biter.”

Nukud Efendi kendini ağırdan satmak derindeydi.

“Senin dediğin gibi de olsa çok zor, hatta imkânsız. Zira birincilik için çok bastıran var. Çok mesarifli olur. Altından kalkamazsın.”

Cafer, Nukud Efendi'nin iyice havaya girdiğini görünce yılışmaya başladı.

“Mesela kaç biter bu iş?”

Nukud Efendi kafasında bir hesap kitap yaptı.

“Valla birincilik için piyasa beş bin akçeden başlıyor.”

Cafer şaşırılmış gibi yaparak:

“Nasıl yani birincilik için vaat edilen üç bin akçeyi geri verip bir de üste iki bin akçe mi vereceğiz?”

Nukud Efendi kurnaz bakışlarıyla karşısındaki genç şaire bir nazar attı ve alaycı bir ses tonuyla:

“Şuara-yı âkilane alacakları üç bin akçeden zaten vazgeçiyor. Üste bu kadar daha veriyorlar ve dahası da var.”

Cafer şaşırmıştı.

“Dahası da neymiş acep?”

Nukud Efendi arkasına yaslandı ve son darbeyi indirdi.

“Müsabakada vaat edilen bedeller heyet-i mümeyyizeyi ikna etmek için harcanacak. Birinci olmak isteyen şair cebinden beş bin akçeyi ortaya koyacak ve açık artırma yapılacak. Kim çok verirse o birinci olacak. Diğerleri de ikinci üçüncü ve teşvik derecelerini alacak. Bu iş böyle. İşine gelirse haftaya bu mezat yapılacak. Ayrıca...”

Cafer köpürmek üzereydi.

“Ayrıca ne?”

Nukud Efendi gevrek gevrek gülererek:

“Niye kızılıyorsun ki genç adam? Pazar bu, pazarın şartı bu. Ayrıca şuara-yı nisadan bu mezada katılacaklar giriş akçesi olarak sadece bin akçe ödeyecek. Onlara tenzilatlı.”

“O niyeymiş, biz beş bin öderken onlar neden üç bin akçe ödüyor?”

“Niye olacak canım teşvik için! Sayıları çok azdır. Mevcutların da naz ü cevrenden bıktık, usandık. Sayıları artarsa rahatlarız. Nisa lehine iltimas ediyoruz, kötü mü?”

Cafer, öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Daha fazla konuşursa oynadığı oyun bozulacaktı. Müsaade isteyip oradan ayrıldı ve doğruca Hoca'ya gelip durumu anlattı.

Hoca da soluğu Kadı Efendi'nin yanında aldı. Kadı Efendi, Hoca'yı hemen huzura aldı. Kısa bir hoşbeşten sonra sordu:

“Yahu Hoca'm, bu müsabaka hakkında kulağıma hiç güzel şeyler gelmiyor. Sende ne haberler var diye merak ettim.”

Hoca, Kadı Efendi'ye gelen haberleri merak ettiği için hemen sordu:

“Hayırdır Kadı Efendi size gelen haberler ne minvalde, müsaade buyursanız onları işitmek isterim. Belki bana gelen haberler de aynı şeylerdir.”

Kadı Efendi endişe ile anlatmaya başladı:

“Valla Hoca'm, şuara ve üdeba arasında bir hoşnutsuzluk var. Bu heyet-i mümeyyizeden adil bir netice çıkmaz diyorlar. Herkes sonucun belli olduğunu söylüyor. Kimisine göre heyet-i mümeyyize kendi mecmualarının şuarasından birilerini birinci edecek, sonuçta bu mecmua şuarası ödülleri paylaşacak. Durum bu.”

Hoca bu sözlere tebessüm ile karşılık verdi ama birden yüzü tedirgin bir hâl aldı.

“Ah Kadı Efendi, sadece bu kadarı olsa buna razıyım. Yarın netice ilan edilince farklı isimler görülünce onlar susar. Ancak iş daha vahim.”

Bu defa Kadı Efendi de merak etmişti. Neydi Hoca'yı böyle arpacı kumrusu gibi düşündüren mesele. Kendisinin bilmediği, duymadığı ne olabilirdi?

“Hayırdır Hoca Efendi, pek meymus ve üzgün gördüm zatıalınızı. Bu kadar vahim bir haber ne ola ki sizi bu kadar endişeye düşürsün?”

Hoca, masa üzerindeki testiden bir maşrapa şu içtikten sonra ellerini dizine vurarak:

“A Kadı Efendi, bu Nukud Efendi olacak alçak herif ödülleri açık artırmaya çıkarmış.”

Kadı Efendi, duyduğu sözden bir şey anlamamış olacak ki Hoca'nın yüzüne bön bön bakarak:

“Nasıl yani?” diye sordu.

Hoca öfkeyle ayağa kalktı oda içinde ileri geri dolanmaya başladı.

“Nasıl olacak, birincilik ödülünü isteyen, beş bin akçeden başlayan bir bedeli gözden çıkaracakmış. Bu arada bu meblağın üzerine bir akçe kim fazla verirse onu birinci yapacağım diyormuş. Diğerleri de sırayla ikinci, üçüncü olacakmış. Yani adam hem verilecek ödüle el koyuyormuş hem de üste para istiyormuş.”

Kadı Efendi duydukları karşısında küçük dilini yutacaktı neredeyse. Elini göğsüne yapıştırdı. Fenalaşmıştı. “Bana bir şeyler oluyor” diye oracığa yığıldı.

❖ Dursun Yeşil

TV

Kırk yıl önce girdin devlet eliyle
Öldürdün emeği, bıktırdın TV
Basit dizilerle, cahil diliyle
Ocakta yemeği yaktırdın TV

Kitap okumayı da unutturdun
Falcılığı meşhur edip tutturdun
Beyni uyuşturdu sarhoş yatırdın
Bize saçma dizi baktırdın TV

Sayısı bilinmez oldu kanalın
Aynı anda reklam, dedin bunalın
Farkına varmadık gerçek sanalın
Yetişen gençliği yaktırdın TV

İyi yönün, senle hortumlar çıktı
Vatandaş duymaktan usandı, bıktı
Suçlu dışta, masum içerden baktı
Suçsuz urganı taktırdın TV

Reyting amacınız, uyuttun bizi
Tüm kanallarında oylar dizi
Yarısı yaz ister, yarısı güzü
Bizleri kör edip sektirdin TV

Ana, baba, evlat kanal seçiyor
Nesili ortadan kesip biçiyor
Küçücük çocuklar zehir içiyor
Öğrenciye dersi ektirdin TV

Yalan dolan, riya hepsi var sende
Ar namus koymadın sahipsiz tende
Dursunî'yim daha, ne desem ben de?
İnsanları canlı, yaktırdın TV

❖ Hilmi Kınalı

İhtiyar

Dökülür saçının teli
Görünür başının keli
Kuşluk esen fati yeli
Hasta eder ihtiyarı

Günden güne artar derdi
Gençliğin zamana verdi
Yaz günleri esen karbi
Hasta eder ihtiyarı

Sobanın yanından kalkmaz
Dokununca ona ayaz
Esince hem deli poyraz
Hasta eder ihtiyarı

Tozu savurur havaya
Yürüyemez asla yaya
Esince o yarık kaya
Hasta eder ihtiyarı

Eskimiş kürküyle postu
Kalmamıştır artık dostu
Denizin esen lodosu
Hasta eder ihtiyarı

Kınalı güneşe çıksa
Gelip gölgede otursa
Elin ayağın yıkarsa
Hasta eder ihtiyarı

❖ Mehmet Pektaş

Online Eğitimden Ohline Eğitime

Doktor Keçi'nin muayenehanesi ormanın ortasındaki yaşlı ağacın kovuğundaydı. Ormanın tek doktoru olduğundan yaralanan ve hastalanan tüm hayvanlar ona geliyordu. Korona virüs salgını başladı başlayalı Doktor Keçi'nin işi daha da zorlaşmıştı. Her ne kadar ormanda henüz hiç korona virüs vakası görülmemiş olsa da Doktor Keçi teyakkuzdaydı. Ateşi, çıkan burnu akan, kendini halsiz hisseden ve koronaya yakalandığını düşünen hayvanların ne zaman gelecekleri belli olmadığından aylardır evine gitmiyor, bir ağaç kovuğunda yatıp kalkıyordu.

O gün çok sakin başlamıştı güne. Muayenehaneye günlük olarak gelen ama uzun zamandır okumaya fırsat bulamadığı Ormanın Sesi gazetesini okuyordu. Bir anda kulağına gelen havlama sesiyle irkildi. Havlama sesinin arkasından kuş sesleri duyar gibi oldu, daha sonra da bir kükreme... Doktor, kapıya birkaç hayvanın birden geldiğini sandı. İçeriye tek başına Bilge Baykuş'un girdiğini görünce gözlerine inanamadı. Burnunun üzerindeki okuma gözlüğünü çıkararak günlük kullandığı gözlüğü taktı. Karşısındaki Bilge Baykuş'u baştan ayağa süzdükten sonra ona kapıyı işaret ederek:

"Dışarıdakiler yakınınız mı Bilge Hanım?" diye sordu. Bilge Baykuş istemsizce arkasına döndü, sonra tekrar başını çevirdi:

"Hayır, Doktor Bey, ben yalnız geldim." dedi ve bir anda horoz gibi ötmeye başladı. Doktorun şaşkınlığı bir kat daha artmıştı:

"Buyurun şöyle oturun. Ne derdiniz var anlatın bakalım." dedi.

Bilge Baykuş, çok gergin görünüyordu. Sert adımlarla ilerleyip doktorun gösterdiği yere oturdu, gözlüğünü düzeltip kanatlarını bağladı. Kendinden emin bir sesle:

"Ne derdim olacakmış canım, gayet sağlıklıyım ben." dedi, ardından tekrar ayağa kalktı. Sağ elinin tersini boyun hizasından karnına doğru usulca indirerek:

"Baksanıza hiç hastaya benzer halim var mı?" dedi.

Doktor Keçi, sakalını sıvazlıyor ve ne cevap vereceğini düşünüyordu ki Bilge Baykuş, ördek gibi ötmeye muayenehanenin içerisinde paytak paytak yürümeye başladı. Doktor telaşla yerinden kalkıp Bilge Baykuş'un koluna girdi.

"Şöyle sedyeye geçin de size bir sakinleştirici ya-

payım." dedi.

Bilge Baykuş kanatlarını doktordan kurtarıp çırpıma başladı. Bir taraftan da:

"Sakinim ben, sakinim ben!" diye avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Çok geçmeden bitkin halde koltuğa çöktü. Gayet nazik bir ses tonuyla:

"Bana çam bardaktan su verir misiniz?" dedi.

Doktor Keçi hemen bir bardak su getirip sehpa-ya bıraktı. Bilge Baykuş, suyu içtikten sonra iyice gevşedi.

"Kusura bakmayın Doktor Bey, son zamanlarda hiç iyi değilim." dedi.

Doktor Keçi, Bilge Baykuş'un sakinleştiğini anlayınca:

"Sıkıntılarınızı anlatın lütfen. Elimden belki bir şey gelir." dedi.

Baykuş başını salladı:

"Doktor Bey, korona virüs salgınının başladığı günleri hatırlıyorsunuzdur."

"Hatırlıyorum tabii."

"Kral Aslan hepimizi çayırda toplayıp bir konuşma yapmıştı. 'Sevgili orman halkı, Çin'de ortaya çıkan bir virüs tüm dünyaya yayıldı. Bu virüsün yarasalardan insanlara geçtiğini iddia edenler de var, laboratuvar ortamında insanlar tarafından üretildiğini iddia edenler de... Şimdilik bu konuda çok az şey biliniyor. Tüm dünya diken üstünde. Virüsün insanlardan hayvanlara geçtiğine dair bir kanıt olmasa da biz her şeye hazırlıklı olmalıyız. Biliyorsunuz insanlarla yaşayan pek çok soydaşımız var. Ayrıca insanlar bu virüse çare bulmak için bizi kobay olarak kullanmak isteyebilirler. Bu yüzden bazı tedbirler almak zorundayız.' demişti."

"Evet, aynen böyle demişti."

"Hemen ertesi gün ormanımızın tellalı Düztaban Deve, uygulanacak tedbirleri ilan etmişti. 'Duyduk duymadık demeyin! Bugünden sonra ormanımızda sürü halinde gezmek, otlamak veya avlanmak; her ne surette olursa olsun leş tüketmek, çamur içerisinde yaşamak, ortalığa pislemek yasaklanmıştır. Kış uykusuna yatan hayvanlar, bu yıla mahsus olmak üzere uykularına iki ay daha devam edeceklerdir. Ormanımıza ikinci bir emre kadar göçmen kuşlar dâhil olmak üzere dışarıdan hayvan kabul edilmeyecektir. Ormanın girişlerinde köpekler nöbet tutacak; atmaca, doğan gibi yırtıcı hayvanlar göç yollarını; köstebekler yer altı-

nı, köpek balıkları ise su altını kontrol edecektir. Ayrıca zürafalar sınırlarda gözcülük yapacaktır.' Bunları da hatırlıyorsunuzdur."

Baykuş Bilge'yi dikkatle dinleyen Doktor Keçi, evet anlamında başını salladı. Baykuş Bilge koyun gibi birkaç defa meledikten sonra devam etti:

"Ertesi gün Düztaban Deve tekrar ormanın içerisinde dolaşmaya başladı. Yeni tedbirler açıklandı. Öğretmenlik yaptığım Minik Kozalaklar Kreşi dâhil olmak üzere ormanımızdaki tüm okullar tatil edildi. Hepimiz çok tedirgin olmuştuk. Aylarca yuvalarımıza kapandık. Pek çoğumuz zayıf düştük, kanatlıların yavruları uçmayı, sürüngelelerin yavruları sürünmeyi, vahşi hayvanların yavruları avlanmayı öğrenemedi. Tüm hayvanların yuvalarına tıklıp kalması, kış uykusuna yatan hayvanların uyku sürelerinin uzatılması, arılar aracılığıyla döllen bitkilerin döllenmemesi, sürülerin dağıtılması, çiftleşmelerin zamanında olmaması gibi pek çok sebep ekosistemi tehlikeye soktu. İster istemez normalleşmeye başladık. Yasaklar bir bir kalktı. Biz de okullarımıza dönmek için hazırlanmaya başladık. Yavrularıma kavuşacağım için çok heyecanlıydım."

Tam bu sırada Bilge Baykuş, konuşmasını kesip kedi gibi miyavlamaya başladı. Doktor Keçi müdahale etmek için yerinden kalkmaya yeltenmişti ki Bilge Baykuş ona kanadıyla oturmasını işaret etti. Önündeki sudan gagasıyla bir yudum alıp devam etti.

"İyiymi merak etmeyin. Nerede kalmıştım?"

"Okullar..."

"Evet, okulların açılma zamanı geliyordu. Her tarafı temizledik, dezenfekte ettik. Eğitim öğretim nasıl devam edeceğini bilmiyorduk. Posta güvercinleri her gün yeni yeni emirler getiriyordu. En son gelen emre göre sınıflar ikiye bölünecek, her sınıf haftada iki gün ikişer saat gelecekti. Pazartesi, salı bir grup; perşembe, cuma diğer grup... Çarşamba günü ise genel temizlik yapılacaktı. Sosyal mesafeye, hijyen kurallarına çok dikkat edilecekti. Yavrular birbiriyle temas etmeyecek, kreşimizdeki oyuncaklarla oynamayacaklardı. Hazırlıklarımız tamamlandı ve yavrular bir bir gelmeye başladı."

"Ne güzel!"

"Evet, ilk başta her şey güzel gidiyordu. Yavruları masalara tek tek oturttum, onlara hijyenin ne demek olduğunu anlattım, nasıl temizleneceklerini, nelere dikkat edeceklerini öğrettim."

Doktor Keçi, Bilge Baykuş'un lafı nereye getire-

ceğini merak ediyordu.

"Sonra?" diye sordu.

Bilge Baykuş ayağa fırlayıp at gibi kişnedi ve muayenehanenin içerisinde koşmaya başladı. Doktor Keçi, Bilge Baykuş'un hareketlerini yadırgamıyordu artık. Sabırla krizin geçmesini bekledi. Birkaç dakika sonra Bilge Baykuş, yaptığından pişman bir halde koltuğa oturdu.

"Çok özür dilerim. İstem dışı... Nerede kalmıştık?"

Doktor Keçi gayet sakin bir şekilde:

"Anlıyorum. Siz devam edin lütfen. Okul başlamıştı, orada kaldınız."

Bilge Baykuş gözlüklerini düzeltip devam etti:

"Ha, evet. Sonra posta güvercinleri yeni bir emir getirdi. Haftada iki gün olan okul, haftada beş güne, ders sayısı ise üçe çıkıyordu. Grupları birleştirdik. Biraz da böyle devam ettik. Tam alışıyorduk ki..."

"Evet?"

"Bir sabah posta güvercinleri yeni bir emir getirdi. Tüm okullar uzaktan eğitime geçecekmiş. Kafam karışmaya başlamıştı."

"Uzaktan eğitim nasıl oluyor ki?"

"Efendim, bize öğrenci sayısı kadar kuş veriliyor. Ben bu kuşları karşıma alıp ne söyleyeceksem söylüyorum. Mesela "Günaydın yavrularım," diyorum. Kuşlar havalanıyor, yavruların yuvalarına dağılıyor, benim söylediğimi her bir yavruya iletiyor. Yavru da bana ne diyecekse diyor. Mesela: "Günaydın öğretmenim." dediğini düşünün. Bu defa kuşlar benim yanıma uçup geliyor. Yavruların söylediklerini bana iletiyorlar."

"Gayet güzel bir uygulamaymış. Gerçekten dâhice bir buluş!"

Bilge Baykuş, bu defa inek gibi birkaç defa möö diye ses çıkardıktan sonra devam etti.

"Size göre güzel ama siz gelin bir de bana sorun. Kuşlardan mesajımı yanlış anlayanını mı dersiniz, yavrunun yuvasını bulamayıp başka yuvaya gidenini mi dersiniz. Yolda bir darı görüp yolunu değiştireni mi dersiniz, kaytaran, kaçan, yolunu şaşırmasını mı dersiniz... Ne oyun oynayabiliyoruz ne de yavrular birbiriyle iletişim kurabiliyor. İyi kötü biraz da böyle devam ettik. Kafam karma karışıktı. Bu defa anneler isyan etti."

"Neden?"

"Neden olacak? Biz çocuklarımızı okula gönderip ava çıkıyorduk, kışlık hazırlıklarımızı yapıyorduk, yuvamızla ilgileniyorduk. Şimdi bu çocuklara kim bakacak diye..."

“Kim bakacak?”

“Kim olacak? Tabii ki biz! Okulumuzu yeniden açtılar. İsteyen yavrusunu kreşe göndersin, istemeyen göndermesin dediler. İsteyene haftanın beş günü beş saat, isteyene dört saat, isteyene üç buçuk, isteyene iki virgül yetmiş beş saat ders... Göndermeyenler online, gönderenler offline, kararsızlar ohhline öğrenim görecekmiş. Gel de çık işin içinden.”

Doktor Keçi'nin de kafası karışmıştı. Merakla sordu:

“Sonra ne oldu?”

“Bu defa da biz isyan ettik, biz bakıcı mıyız diye.”

“Siz de haklısınız.”

“Haklıyız tabii. Bu defa isteyen öğretmenler gel-sin, istemeyen gelmesin, isteyen kocasını, isteyen babasını göndersin, istemeyen onu da gönderme-sin desinler diye bekledik.” Doktor Keçi'nin göz-leri yuvalarından çıkacak gibiydi:

“Buna izin verdiler mi?”

“Tabii ki hayır.”

“Ne yaptınız peki?”

“Öğrenci sayısını dörde böldük, ikiye katladık, üçle çarptık. Kaç etti?”

Birden bire bir matematik sorusuna muhatap olan Doktor Keçi'nin nutku durmuştu sanki.

“Ne bileyim ben?” diye çıkıştı.

Bilge Baykuş aniden sinirlendi, bir hamlede doktorun masasına sıçrayıp kanatlarını açtı. Aslan gibi kükreyerek:

“Ne demek ne bileyim? Nasıl doktorsun sen?” diye haykırdı.

Doktor Keçi, aslan sesi çıkaran Bilge Baykuş'tan tırsmıştı, biraz alttan alarak:

“Efendim, ne alakası var bunun doktorlukla?” dedi.

Bilge Baykuş, kükreyerek konuşmaya devam etti:

“Çok alakası var. Sabah okula gittik, kapıda iki kanadı arkada bir posta güvercini bekliyor. Beni görünce sırtarak sağ kanadındaki zarfı uzattı. Diğer kanadı hâlâ arkasındaydı.”

Doktor Keçi, kendini geri çekerek merakla:

“Ne yazıyordu kâğıtta, yoksa yeniden uzaktan eğitime mi geçiliyormuş?” diye sordu.

Bilge Baykuş olduğu yere çöküverdi. Bitkin bir ses tonuyla:

“Evet, yeniden uzaktan eğitime geçilecekmiş.” dedi.

Doktor Keçi:

“Geçtiniz mi peki?”

“Tam geçecektik ki güvercin bu defa sırtarak diğer kanadındaki zarfı uzattı.”

“O zarfta ne yazıyordu?”

“Durun bir dakika.”

Doktor Keçi bir şey anlamamıştı.

“Ne yazıyor, ne yazıyor?”

“Durun bir dakika! yazıyordu.”

“Siz ne yaptınız?”

“Bir dakika durdum.”

“Sonra?”

“Bir dakika sonra gökte bir posta güvercini daha belirdi. Gelip diğerinin yanına kondu. Kanadındaki zarfı bana uzattı.”

“Ne yazıyordu?”

“Bütün sınıflar beşe; öğrenciler dörde, öğretmenler üçe, veliler ikiye bölünecek. Sınavlar ikiyle çarpılacak, çıkan sonucun küpü alınıp kareköküne kibrit suyu dökülecek.”

Doktor Keçi'nin kafası allak bullak olmuştu. Gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu, şakaklarını ovaladı.

“Hiçbir şey anlamadım. Lütfen tekrar anlatın. Ama bu defa tane tane...” dedikten sonra birden kurt gibi ulumaya başladı. Ardından aslan gibi kükredi, sonra eşek gibi anırdı, biraz da tavuk gibi gıdaklayıp ardından da kuş gibi cikledi. Birkaç defa da kanguru gibi zıpladı, maymun gibi taklalar attı. Sonra da ortalığı koklamaya, Bilge Baykuş'un etrafında dolanmaya başladı.

Bilge Baykuş, Doktor Keçi'ye hayret dolu gözlerle bakıyordu. Kendi kendine:

“Kafayı yedi herhalde” dedi.

O an gözleri duvardaki saate takıldı. Panik içinde:

“Olamaz saat 4'te canlı dersim vardı. Acele etmem lazım.” dedi.

Sonra da karga gibi gak gak diyerek açık pencereden uçup gitti. Doktor Keçi ise hâlâ onun peşinden kurt gibi uluyordu.

❖ Leyla Yıldırım (Leylican)

Mümtaz Emmi

Anız tarlaları hep sen işledin
Sesimiz çıktı mı bay Mümtaz emmi
“Yeter” dedik tepinmeye başladın
Doymadı mı daha tay Mümtaz emmi

“Ben haklıyım” der der hava atarsın
Meraları servetine katarsın
Tapulu arsadan yer mi tutarsın
Fazla uyanıksın oy Mümtaz emmi

Yük taşısak hiç tutmadın ucundan
Utanmazsın gardaşından, bacından
Bundan sonra ölmezsin ya acından
Artık yediğine say Mümtaz emmi

Sağından solundan aldığın gazla
Gelme üstümüze bu kadar hızla
Sadaka verecek param yok fazla
Ölümlü bu dünya doy Mümtaz emmi

Yıllar oldu biz gurbete çıkalı
Boşa mı ağırttık saç, sakalı
Konuştuğun laflar pek fiyakalı
Ağzından çıkanı duy Mümtaz emmi

Hakın hak değildir mucurun güdük
Yetmez mi bu kadar açtığın gedik
Bu zamana kadar sana ne dedik
Vermezsin kimseye pay Mümtaz emmi

Kimi korkutursun, “kişe” den “huy” dan
Hakkımız olanı alırız paydan
Olmadı kimseye bir kere faydan
Sürünü meranda yay Mümtaz emmi

Acizliğin kaçırıyor neşemi
Sana mı söylerim yoksa taş a mı
Baba ocağına geldik boşa mı
Tapulu mu sana köy Mümtaz emmi

Leylican’ım herkes haddini bilsin
Yaradan zalimin hakkından gelsin
Ben adam sanmıştım adam değilsin
Demek isterdim a/ bey Mümtaz emmi

❖ Hacı Musa Tuncer

Kafiyelerin Dili

Ayaz çöktü ısınmıyor karyola
Çığ düşünce yuvarlandı kar yola

Uykuyu bölüyor karabasanlar
Çamursuz yol yürür kara basanlar

Geçicidir makam, rütbe, kariyer
Ölün giden kazancını karı yer

Bir çiviye çakamadı vay alçak
İşte keser kolay ise sen al çak

Zamanında çalışmazsa beyinler
Ağa inler, paşa inler, bey inler

Bilmediğin işe varıp yanaşma
Taktik ister dar delikten yan aşma

Arsızın sözünde hata arama
Bir insanda aranılan ar ama

Yar merhem olsa da gönül yarama
O yarayı açan yine yar ama

Akşamdan sabaha kalmış bulaşık
Hadi gel de paspal kıza bul âşık

Kelimedede mâna arar Azâbî
Daha çoktur anlayana az abi

❖ Mehmet Aluç

Bir Şiirim ve Derinlemesine Bir Analiz ve Çırpınış

*Oturup başında gecelerce beklediğim bilgisayarın,
Başımı yastığa koymuş gelecek mesajını beklerken,
Uykum geldi gelecek bir mesajın nedense gelmiyor,
Yoksa benden önce mi uyudun bana mesaj çekmeden?*

Giriş:

Ben bu hâlimle gecenin karanlığında lambaları yakmadan, bilgisayarın ışığında oturmuş senden gelecek “İyi geceler tatlım.” mesajınla gönlümü aydınlatmanın telaşında beklerken sen benden önce uyuyarak gönlümü karanlıklar içinde bıraktın. İşte bu aşkın yan etkileri ve yansımaları ister istemez uymak zorundasın.

Ana-Baba Konu:

Ana konu olarak aşğın sevgilisinden beklediği mesajın gelmemesinden sonraki ruh halinin çözümlenmez hâlden hâle girmesiyle beklentisine cevap bulamamasındaki çırpınış anlaşılmaktadır. Ana konu belli olduktan sonra baba konu hâliyle hayal kırıklığı şeklinde yansıyacaktır. Bulunduğu ruh ortamında çiçekler güneşler açacakken güneşler doğmadan nanayı aldıktan sonra babasına koştugu sezilenmektedir.

Gözlemsel Açıdan:

Gözlemsel ve sezgisel anlamda beklentisine olumlu yanıt alamayan aşğın ruh hali bu açıdan gözlemleniyor.

Gelişme İlerleme Durumu:

Şiirden anlaşılacağı üzere gelişme ve ilerleme henüz mevcut değildir, buna dair bir kıpırdanma yoktur.

Düşünce:

Şiirde âşık beklenti içinde iken sevgilisinin bu beklentiden habersiz horul horul yatarak onu önemsemediği belirgin bir şekilde gözlemleniyor. Bunu anlamak için müneccim olmaya da gerek yok.

Olay Mahalli Vuku Bulduğu An:

Olayın vuku bulduğu an şiirden de anlaşılacağı üzere ya gece yarısına az bir vakit var ya da gece yarısını az geçmiş bir an yani yatmadan önceki an. Olay mahalli aşğın beklenti içindeki ruh hali.

Duygu Teması:

Bekleyen âşıkta duygular tavan yapsa da sevgilisinde bundan bir eser olmadığını göstergesidir uykuya yatışı. Sancılar içinde bekleyen aşğın çırpınışları duvarlara çarparak yansısı da bu yansıma yarından sonra görülebilir.

Olayın Yansıttığı Görüntü:

Şu anda uydu sinyal gücü zayıf o nedenle bir görüntü alınmaktadır.

Olayın Boyutu:

Olayın boyutu derin olsa da bu yarın birkaç öpücükle kapatılma ihtimali yüksektir. İlk hareketi mesaj çekmeyen sevgiliden gelecek olursa bu kesindir aradaki çukurlar mesafeler kapatılır sorun da ortadan kalkar.

Anlam Sonuç Açısından Boyutu:

Anlam açısından duygu yüklü olsa da şiir, bildiğiniz gibi şiir beklentilere cevap verendir. Sonuç boyutunun karşılıklı anlayışla yoluna koyulacağından kuşku yoktur, adımların bu yönde atılmasından yanayım, vesselam.

❖ Zekeriya Çakabey

Buradan Balık Çıkmaz

“Emmioğlu dinamitleri aldın mı?” dedi Kazım. Salih yaşça Kazım’dan on yaş daha büyüktü. Otuz beş yaşına giren Kazım, hep Salih’e “emmoğlu” diye hitap ederdi. Salih de ona “yeğen” derdi. Belli bir işi yoktu Salih’in ama o da herkesin Kazım’ı sahiplen-diği gibi sahiplenmek isterdi.

Sorusuna cevap gelmeyince aynı soruyu tekrarla-dı: Kazım: “Emmioğlu dinamitleri aldın mı?”

Salim, Kazım’ın yüzüne ters ters yüzüne baktık-tan sonra:

“Aldık aldık! Oğlum sen manyak mısın?” dedi.

Kazım, belini doğrultabildiği kadar doğrulttuk-tan sonra elini dizine koydu. Dengeyi ancak böyle sağlayabiliyordu. Çocukça bir kahırla:

“Ha, manyağım! N’ettim gene?” diye tepki verdi.

“Binn, binn arabaya acele et!” dedi.

Kazım başını sağa sola çevirerek bindi arabaya. Zoruna gidiyordu, it azarlar gibi ikide bir bozuk at-maları. Arabaya binip kapıyı hızlıca çekti.

“Kır gâvur malını, kır!” dedi Salih.

“Malın ucuzunu al, sonra da bana kafa tut!” diye karşılık verdi Kazım. Salih, Kambur’un suratına baktı çaktırmadan. Damarlarının şiştiğini ve yü-zünün kızardığını gördü. “Kambur iyi sinirlenmiş.” dedi kendi kendine.

Kazım ne kadar sinirlense de Salih, onu sakinleş-tirmesini bilirdi.

“N’oldu yeğen Karadeniz’de gemilerin mi battı?” dedi. Kazım:

“Sen deme bari Allah’ını sevdiğim! Benim duru-mumu senden iyi bilen mi var?” diye karşılık verdi.

Salih, hemen cebinden sigara paketini çıkardı:

“De hele iki fırt çek de efkârın dağılsın yeğen!”

Kazım, bir iki nazlandı, sigarayı almadı. Amcası hemen dirseğiyle dürttü:

“Lan mezara mı gidiyok, eğlenmeye mi?”

Kazım’ın aldırış etmediğini gören Salih, ani bir hareketle frene bastı. İki birden öne doğru savru-lur gibi oldu. Arabayı geri vitesine taktı. Dönecek-miş gibi bir manevra yaptı. Kazım durdu, duramadı:

“Ne yapıyon sen?” dedi.

“Geri dönüyorum, biz eğlenmeye mi gidiyok, yok-sa cenazeye mi? Sabahtan beri ne yüzüme bakıyon ne de sigarayı alıyon. Gitmenin ne anlamı var ki!”

“Tamam tamam ver bakalım. Sen beni niye an-lamıyon Emmioğlu?” Salih sessiz kalınca Kambur konuşmaya devam etti:

“Niye bizim ufak bir hatamızda kaldırıp yere vu-ruyon? Çıkarken bir şey sorduk, manyak mısın de-

din. Kapıyı biraz hızlı çektik diye ‘Kır gâvur malını kır!’ dedin. Daha ne diyecektin, haksız mıyım?”

Hafifçe bir tebessüm eden Salih:

“Yeğen, her insanın boş bulunduğu zamanlar olu-yor. Sen yüksek sesle dinamit deyince sinirlendim. Bilyon dost var, düşman var. Kusura kalma, duy-mamış ol. Hele yak bakim. Hah işte şimdi oldu, tey-bi de aç. Aslanın yeğeni!”

İlçeden bayağı uzaklaşmışlardı. Müsait bir yer bu-lunca Salih, arabayı nehrin kenarına yanaştırdı.

“İn bakalım Kazım” dedi. Kazım:

“Bugün durak bura mı?” diye sordu. Salih heye-canla:

“Bura! Uzun zamandan beri buraya bellik koydum ama dinamit bulamıyordum. Çok güzel balıklar var burada. Hadi bagajı açalım, ateşi yakalım. Acele et.”

“İyi güzel de emmioğlu, ya balık çıkmazsa?”

“Çıkar çıkar, daha eve de götürürüz. Sen acele et!”

Bagajı boşalttılar, getirdikleri hasırı yere serdiler. Salih torpidoya zulaladığı dinamiti çıkarttı, kapsül ve fitillerini yerleştirdi. Kazım onu dikkatlice seyre-diyordu. Durdu, duramadı:

“Yahu emmioğlu sana bir şey soracağım, amma kızmayacaksın. Tamam mı?” dedi.

“Tamam, söz kızmayacağım.”

Durdu, biraz kararsız kaldıktan sonra:

“Kızmayacaksın ha!”

“Kızmayacağım dedim ya!”

“Bu dinamit yasak değil mi?” dedi. Göz ucuyla da Salih’in tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Baktı, ses çıkmayınca: “He mi de dinamit, yavru, yumurta hepsini yok ediyormuş. Yazık!” dedi. Salih başını kaldırdı:

“Tamam, tamam anladık da biz yapmayınca sanki başkaları balık bırakıyorlar. Birinde buraya gezme-yeye gelmiştim, ne gördüm biliyor musun? Jeneratörle avlanıyorlardı. Adını hatırlayamadığım birisi vardı. Kelli felli geçinenlerden birisi. Adam içinde adam gibi söz verirler, zulada olmadık haltları yerler. Ney-se sen bunlara kafayı takma da dediklerimi hemen yerine getir.” dedi. Kazım:

“Buyur emmioğlu.” deyince Salih:

“Hemen ateşi yak, sonra üstünü başını soy; kuca-ğına biraz taş topla. Ben üst taraftan, sen alt taraftan taşlamaya başlayalım. Ben dinamitin fitilini biraz uzun bırakacağım ki balıklar ortaya toplansınlar.”

“Hemen!”

Kazım, hızlı bir şekilde ateşi yaktı, köz olacak meşe odunlarını ateşin üzerine dizdikten sonra

küçük kayalardan toplamaya başladı. Bir yandan da emmioğlunun ne yaptığını gözlüyordu. Salih dinamitin sırtına taş bağlıyordu ki gölün dibine ne çabuk insin diye. Çakmağı çaktı ve dinamiti gölün ortasına attı. Önceden topladığı taşları kucağına aldığı gibi koştı. O aşağıdan, Kazım yukarıdan aceleyle taşları suya atıyorlardı.

Derken boğuk bir patlama sesi geldi. Dinamitin atıldığı yerden su tazyikle bir iki metre yükselerek, yerini boz bulanık bir suya bıraktı.

Büyük bir alabalığın karnı ters dönmüştü. Kazım üstüne atladığı gibi balığı yakaladı. Balık, elinden kayıyordu, solungacından parmağını geçirerek havaya kaldırdı onu:

“Emmioğlu, Emmioğlu, şuna bak!” dedi. Salih suyun içine daldı. Belli ki büyükçe bir balık görmüştü. Çok geçmeden büyük bir balık çıkardı ve: “Kazım, vardı ha!” diye dışarı fırlattı. “Buna bak emmioğlu!” “Kazım bak!” Maşallah, vay be! Sözleri nakarat halinde döndü, durdu. Altı yedi kilo alabalık, iki üç kilo da sarıbalık yakalamışlardı.

Ateş yanmış, tam kebablık köz olmuştu. Alabalıklardan birkaçını temizlediler. Avcarlayıp izgarayla korlanmış közlerin üstüne koydular. Salata tamamıydı.

“Arabadan nealemizi de getir hele” dedi Salih. Kazım sofrayı hazırlarken, Salih izgaranın başındaydı. Izgarayı evirdi çevirdi:

“Nar gibi kızarmış maşallah, malın güzelliğine bak! Cıhır cıhır da yağ damlıyor mübarekten.” Balık pişmişti, Salih özene bezene her birini yağlı kâğıtların üstüne koydu.

Balığın lezzetli olduğu iştahlarından belliydi. Balıktı, salataydı derken arada bir “Yarasın yeğen,” diyordu Salih. Kazım “Afiyet olsun emmioğlu” diye karşılık veriyordu.

“Sen türkü biliyor musun?” dedi Salih.

“Hangi türden isten?” dedi Kazım.

“Say bakalım bildiğin türküleri!” Bu arada ikisinin de kafası bayağı alafirik olmuştu:

“Acem Kızı, Ceren, Oy Fadime, Altın Hızma Mülayim istersen Neden Saçların Beyazlanmış Arkadaş, Emmioğlu...”

“Yahu sen ne kadar türkü, arabesk biliyorsun öyle! Sevdalı mısın yoksa?” diye sordu Salih.

Kazım hafifçe sırtarak:

“Nerden çıktı sevdalı işi emmioğlu?”

“Oğlum bunlar hep damar şarkısı, türküsü.”

Kazım’ın ağzı gözü bir yana gitti

“Biz Türk erkekleri hep böyleyiz ya; ne zaman bir kadın, bir kız lafı olsa çeciklerimiz gevşer.”

“Hadi hadi!” dedi Salih “Gelinlik kız gibi süzülüyor yeter. Hangi türküyü söylersen söyle.”

Kazım başladı Acem Kızını söylemeye. O söyledikçe Salih alkışlıyor; o alkışladıkça Kazım çoşuyordu. Acem Kızı bitti, Altın Hızma Mülayim’i söyledi.

“Benden bu kadar emmioğlu.” dedi. Salih:

“Sen bayağı güzel söylüyon be Kazım!” dedi.

“Eyvallah emmioğlu” diyerek elini döşüne vuran Kazım:

“Yahu emmioğlu kafalar ayar olunca, alan memnun, satan memnun. Nasıl söylersen söyle, bu durumdaki adama teneke çalsan da saz gibi geliyor.” dedi. Sözüünü gülmekten zor bitirdi. Bu defa Salih başladı:

“Aldırma gönül aldırma, aldırma gönül aldırma!” Kazım da ona eşlik etti. Takılmış plak gibi durmadan, “Aldırma gönül aldırma” diyorlardı. Kazım bir ara:

“Emmioğlu bunun devamı nasıldı?” diyecek oldu. Salih:

“Lan ne bileyim ben! Söyle işte!” Kazım:

“Emmioğlu iyi güzel de sen araba süreceksin. Fazla olmuyor mu?” dedi. Salih, bardağı havaya kaldırarak:

“Ben uçak bile sürerim yeğen. Sen ufak şeyleri kafana takma!” diye karşılık verdi.

Aydınlığında oturdukları ateş yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Salih:

“Yeğen bir saate bak hele ben iyice seçemedim.” dedi.

Kazım kolunu genişçe bir gerdi. Hafifçe ateşten tarafa tutarak:

“Ooo emmioğlu vakit bayağı geçmiş.” dedi.

Yavaş yavaş toparlandılar. Salih direksiyona zor yerleştikten sonra marşa bastı. Araba sağa sola yalpa yaparak ilerlemeye başladı.

Kazım:

“Emmioğlu Cem Karaca’nın dediği gibi, “Bindik bir alamete, gidiyok kıyamete ha!” dedi.

Salih duymamazlıktan mı geldi, duymadı mı bilinmez:

“Kazım oradan bir fıstık ver hele. Neden Saçlarını söyle bakalım.” dedi. Birlikte şarkı söyleye söyleye ilçeden içeri girdiler.

Salih arabayı bir kenara çekti. “Olur ya su dökese geldi herhalde.” diye düşündü Kazım. Arkadaşını epey bekledikten sonra:

“Ulan bu yıkılır kalır da bir yerde, hele şuna bir bakayım.” diye aşağı indi. Baktı bir şeylerle uğraşılıyor. Yanına yaklaştı:

“Hayırdır emmioğlu?” dedi. Salih:

“Yeğen, burayı yeni keşfettim. Burada öyle balık var ki aklın durur. Hatta yılan balığı bile buralarda çıkıyormuş.” dedi. Kazım şaşkın:

“Haydaa! Alt yanımız uçurum, benim bildiğim orada abdalların çadırları var. Adamlar içme suyu bile bulamıyorlar. Dinamit atayım falan deme sakın!” dedi.

Salih elinin tersiyle Kazım’a bir çarptı ki Kazım yere yuvarlandı. Kazım kendini toparlayıp yeniden engel olmaya çalışsa da gelen patlama sesiyle olduğu yerde kaldı. Bir müddet ne yapacağını bilemedi. Sirenler, köpek havlamalarına, kadınların çığlıkları, çocukların ağlamalarına karışıyordu.

Ayakkabıların ucuyla hafifçe vurarak Salih’i ayıktırdı polisler. Salih, eliyle Kazım’a dokunarak:

“Kalk kalk!” dedi. Kazım gözlerini ovalayarak kalktı.

“Of be omuzum tutmaz olmuş!” dedi. Polisler:

“Kalkın, paşa konağında mı sandınız kendinizi? Bura nezarethane. Komserim sizi istiyor.”

Salih ve Kazım, elleri önde, yere bakarak komiserin ne diyeceğini bekliyorlardı. Komiser:

“Sen mi attın dinamiti?” dedi Salih’e.

“Hatırlamıyorum” dedi Salih. Komiser bu defa:

“Kazım’ın işi o zaman? Amma Kazım’dan beklemem böyle bir şey!” dedi.

Kazım, belini doğrultmaya çalışarak, safça baktı komiserin gözlerine:

“Sen deme bari Allah’ını sevdiğim komserim.” dedi.

Komiser, polisler dönerken:

“Savcı Bey bekliyor. Bir ifade tutanağı hazırlayın ve Savcı Bey’e çıkarın” talimatını verdi. Aradan bir saat geçti, geçmedi Savcı Bey’in karşısındaydılar. Savcı ikisini de iyice bir süzdükten sonra:

“Kazım senin bu adamla, dinamitle ne işin olur?” diye sordu. Kazım bakışlarını yerden kaldırmadan sessizce bekledi. Onun konuşmadığını gören Savcı:

“Kazım seni hepimiz tanıyoruz. Hepimiz de seviyoruz. İstersen seninle bir noktada anlaşalım, ne dersin?”

“Buyrun Sayın Savcı’m.”

“Doğruyu, yalnızca doğruyu söyleyeceksin, tamam mı?”

“Tamam Savcı’m. Doğruyu söyleyeceğime dinime, imanıma, vallahi ve de billahi yemin ederim.”

“Dinamiti kim attı, niye attı?”

Kazım önce emmioğlunun gözlerine baktı ama Salih, hâlâ bakışlarını yerden kaldırmamıştı. Kazım kendini toplayarak:

“Vallahi Sayın Savcı’m, emmioğlu buradan balık çıkmaz diye çok yalvardım ama bu yine de götürüp abdal çadırlarının üstüne dinamit attı.” dedi.

❖ Nurgül Kaynar Yüce

Bozuk

Bu nasıl sarsıntı, nasıl zelzele
Duvar sağlamsa da sıvalar bozuk
Kimin eli kimin cebinde hele
Evler sağlam amma yuvalar bozuk

Ar damarı olmuş kırık fay hattı
Satılmış iffeti ucuza sattı
Beş evlat atayı sokağa attı
Hamur taze lakin mayalar bozuk

Sanırsın bulunmaz bir Hint kumaşı
Kırpıkları takma çizilmiş kaşı
Burunlar kalkıktır, porselen dişi
Çehreler ay gibi hayâlar bozuk

Bilge hem çok okur hem de çok gezer
Dürüstün karnı aç hırsız tok gezer
Edebin gözü kör şehvet sak gezer
Niyet arıttım der gayeler bozuk.

Aşk bir çağlayandı kalpte akardı
Dokunulmazlığı vardı yakardı
Ağırdı darası ömür çekerdi
Şimdiki aşklarda payeler bozuk

Hürmüz yedi değil yetmiş kocalı
Aşk tek hece değil birçok heceli
Yenler artık kırık koldan geçeli
Hayaller, arzular rüyalar bozuk

Gönül çeşmesinden zehir akıyor
Acıdır değdiği yeri yakıyor
Diller kara yılan olmuş sokuyor
Kalplerdeki sahte ziyalar bozuk

Kalmadı Nurgül’ü güven bir kula
Yetişmiyor insan gitse okula
Aldanma kıyıda renkli çakıla
Dibinden aşınan kayalar bozuk

❖ Niyazi Karabulut

Vasita-yı Uç-ak

Evvelen bu isim nereden gelür, bu alete bu isim ne maksatla verilmiştir onu beyan idelüm. Malumdur ki UÇ-AK iki heceden mürekkep bir kelime olup lisanı Türkî'nin öz be öz kelimadır. UÇ hecesi ki uçmaktan ahz olunmuştur. AK hecesi AK güvercinleri temsil ider ki. Uçak deyu tesmiye edilen vasitanın ak güvercinler gibi semada süzülmesini anlatır. Buradan anlaşılacağı üzere UÇ-AK ismiyle müsemma bir vasitayı havaiyedir. UÇ-AK kelimesi UÇMAK kelimesiyle de müşabehat göstermekle mana itibariyle yakın olduklarını ilzam eder. Ale'l-ıtlak UÇMAK lisan-i Türkîde cennetin karşılığıdır. Sanki UÇ-AK ile uçmak da cennete uçmak gibi bir duyguya sevk ettiğinden böyle denilmiş olabilir. Bu lakırdılardan sarfi nazar idüp sadede gelelim.

Geçenlerde şöyle diyar-ı Osmaniye bir dolaşayım dedim. Cümle ahab uçakla seyahat etmemi tavsiye eyledi. Söz tutmak akıllı adam fiilidir deyu bu meyanda karar kıldım. İlk defa vasitayı havaiyyeye binecektim. Biraz heyecana gark oldum ama niyet idüp karar verdim. Birazda korkmadım desem hoş olmaz, ufacıktan bir korku sardı şeş cihetimi. Kendi kendüme şöyle tesellü misüllü telkinlerde bulundum. Zaten dünyada ilk defa uçmayı kanat takuben tecrübe eden dedem Hezarfen Ahmet Çelebi değil midir? Kendüleri vakti zamanında Galata kulesinden Üsküdar'a doğru şöyle süzülürken martılar gibi boğazı seyretmiştir. Bu durum derunumda inşiraha sebep oldu.

Bende bilad-ı islamiyeyi şöyle yukardan temaşa ideyüm diye niyetimi halis eyledim. Birçok resmi ameliyeden sonra uçağa yollandık ki burada gördüğüm muameleyi sizlere anlatmayı kendümce elzem görürüm. Kapı gibi bir geçitten geçerken dıt deyu bir ses avaz avaz kulakları çınlatmaz mı? Celebim kaftanını çıkar deyu istirhamda bulundular. Kaftanı çıkarup tekrar duhul eyledim. Yine aynı ses. Dıt. Yeniçerü libaslı görevli tekrar istirham eyledi. Çelebim kavuğunu çıkarıp öyle geç. Fe süphanellah. Kavuğu çıkarıp tekraren duhul eyledim. Yine o melun ses: Dıt. Efendim tekraren geçer misiniz deyu birazda mahcup bir edayla söylediler. Bu sefer ayağımdaki yemeniyi çıkarttılar. Hafazanallah bunlar beni anadan üryan idecek deyu korktum. Utancımdan yüzüm tarla domatesine döndü. Tekraren kapıdan geçmem için kuşağı çözdürttüler. Belimdeki hançerim ortaya çıktıkda aman çelebi. Bu meret bunun için öter neden daha önce söylemedin deyu sitem ettiler.

Lafı uzatmayalım. Uçağa doğru yürüdüm. Meğer uçak beni bekliyormuş. Uçağın kapısında ecnebi giyimli, balkan dilberlerine benzeyen bir hatun bana

hoş geldiniz safalar getürdünüz deyu bir sürü tefrişatta bulundu. Sonra boş olan bir koltuğa oturttular. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni koltuğa sıkıca bağlamasınlar mı? Yanımdakine baktım o da koca bir organla bağlı değil mi? Meğer adettenmiş. Adabı muaşeretini uçak böyleymiş. Uçak her yerden havalandığında ve konmak istediğinde böyle yapmak elzemmiş.

Sonra koltukların arasında bir dilber belirdi. Ama acıdım kızcağıza. Allah'ım sizlerden ve bizlerden uzak eylesin. Lâl-ü ebkem. Kendüsü bize bir şeyler anlatmak istediye de hiçbir şey anlamadım. O, elini kolunu sallarken uçaktan da bazen lisan-ı Türkî, bazen ecnebice sözler telaffuz ediliyordu ama heyecandan onlardan da bir şey anlamadım. Fehmim kapandı desem yalan değüldür. Şu kadarını hıfzyledim; 'leydiz end centilmın end çıldırın', çıldırmaktan bahis açıyor dedim kendi kendime.

Birazdan bir azim gürlütün koşturdu ki kıyamet saatidir deyu teşehhüd getirdim. Eşhedü en lailahe illelah. Ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve rasulu. Havfdan tiril tiril titrediğimi gören yanımdaki adem şöyle eğitti. Korkma çelebim, uçağın motorları çalıştı, korkulacak bir şey değüldür. Ben hamdele salvele getürmeye devam ettim. Biraz sonra uçağımız yürümeye başladı. Azim bir cayırtyla havalandığımızı hissettim. Allahım sen bizi afat-ı araziye den ve afat-ı semaviyeden halas eyle diye dua ettim. Ezberden bildiğim bütün sure-i şerifleri okumaya başladım. Yanımdaki adem her ne kadar beni teselli ettiyse de bana fayda vermedi.

Birazdan uçağın bir yerlerinden sesler gelmeye başladı. Sayın yolcular kaptanınız konuşuyor. Kelamın hepsini anlamadıysam da sıyak ve sıbakından bizler seyr-ü sefer hakkında bilgi verdiğini fehmeyledim. Sonra kemerlerimizi çözdük. Yürüyen masalar üzerinde enva-ı çeşit yiyecek ve içeceklerle dilberler dolaşmaya başladı. Ekli taam eyledükde gövdeme can gelmeye başladı. Bir daha uçak denen vasıtaya binmemeye ahdi peyman eyledim.

Geri kalan safahatı anlatmağa lüzum yoktur. İşin acaib ve garaib olan kısmı bu kadardır. Yolculuğun geri kalanına dair hikâye malumu olanların bildiği gibidir. Ancak uçağın yere konmasından sonra bir alkış tufanı kopmuştur ki ona da bir mana veremedim. Başka uçak seyahatlerimi siz sevgili karilerime başka bir yazıda ketbetme arzusuyla kalın sağlıcakla... Allah sizleri ve cümle ehıbbayı uçak seyahatlerinde muhafaza buyursun. Amin

❖ Osman Gazi Turaç

Ot Arzuhali

İsmail Göktürk'e

Sarı sıcaklarda sarardım soldum
Kaç Maraşlı bulup kapısın çaldım
El açtım dil döktüm havamı aldım
“Bir ot bulamadım gün akşam oldu”

Araban var benzinin yok alırsın
Bir şekilde kasaveti salarsın
Mortaş'ı arasan dağda bulursun
“Bir ot bulamadım gün akşam oldu”

Kâğıtları okşayarak saklarım
Çekmeceyi ceplerimi yoklarım
İsmail'e rica ettim beklerim
“Bir ot bulamadım gün akşam oldu”

Koklamaya poşeti de kalmadı
Narlı yola çıkmış hâlâ gelmedi
Aşeren avrattan farkım kalmadı
“Bir ot bulamadım gün akşam oldu”

Akıl verin neyleyeyim burada
Hatır gönül bilen yok mu orada
Bu akılla kala kaldım arada
“Bir ot bulamadım gün akşam oldu”

Tütüne dokundum kendime kızdım
Başım felfelledi yine de dözdüm*
Hocam arzuhalin özünü yazdım
“Bir ot bulamadım gün akşam oldu”

* Katlanmak: Azerbaycan Türkçesi

❖ Tayyib Atmaca

Kent Oteli*

Yıl iki bin on bir nisanın sonu
Doluştuk Bursa'ya şiirdi konu
Herkesin eline verildi sunu
Günü her gün gibi geçiyor sandım

Panelden panele yarış başladı
Kim kimi börtledi kimi haşladı
Herkes birbirini sözle taşladı
Aklımı başımdan uçuyor sandım

Yakışmış bu şehre bu kent oteli
Aratmıyor dağ başında moteli
Hem masaya bırakmışlar ketili
Çay kahve uykuyu açıyor sandım

Sokaklarda itler yattı yatan yok
Gözümüzü bağlayan yok tutan yok
Pencereyi açıp nara atan yok
Ses sesi dışarıda biçiyor sandım

Her taksi tekere döşümde geçer
Yatak beni koyup düşümden geçer
Sabır dilden kayıp dişimden geçer
Uykuyu ışıklar içiyor sandım

Yiğit olan yatıyorsa ko yatsın
Bu oteli çocuğuna anlatsın
Kepçeler asfalta tırtıklar atsın
Sanki yer altımdan göçüyor sandım

Hilafım yok sizin varsa söyleyin
Varıp İstanbul'a Kars'a söyleyin
Doğruya söyleyin terse söyleyin
Atmaca'yı gece uçuyor sandım

*Bu şiir 01.05.2011 saat 03.15 Bursa Edebiyat Günleri etkinliklerinde Bursa Kent Oteli'nde geçirdiğimiz gecenin sıkıntısıyla yazılmıştır.